

*Błogosławionych Świąt
Narodzenia Pańskiego!*

ks. Waldemar

ks. Michał

ECHO DĄBROWICY

Gazeta Parafii pw. Narodzenia NMP w Dąbrowicy

Nr 3 (95)

Boże Narodzenie 2024

REKOLEKCJE ADWENTOWE

Parafia pw. Narodzenia NMP w Dąbrowicy

Ks. dr hab. Jan Miczyński
poprowadzi Rekolekcje Adwentowe
"Z osobami, które spotkał Jezus..."

PIĄTEK, 13 XII 2024

Z Samarytanką

- Msza św. 9.00, 19.00

Z bogatym młodzieńcem

- Msza św. (młodzież) 17.00

Adoracja eucharystyczna 18.00 - 19.00

SOBOTA, 14 XII 2024

Z Janem Chrzcicielem

- Msza św. 9.00, 10.30, 19.00

Z Martą i Marią

- Msza św. (młodzież) 17.00

Spowiedź rekolekcyjna 30 min. przed
każdą Mszą św.

NIEDZIELA, 15 XII 2024

Z Kefasem

- Msza św. 8.00, 10.00, 11.30

Z Szawłem

- Msza św. (młodzież) 17.00

Słowo do parafian

Drogie Siostry, Drodzy Bracia,

Zbliżający się rok 2025 będzie czasem obchodów dwóch ważnych jubileuszy, ogłoszonego przez papieża Franciszka Roku Świętego i 75. rocznicy utworzenia Parafii w Dąbrowicy. Obchody Roku Świętego zainauguruje otwarcie Drzwi Świętych w bazylice watykańskiej 24 grudnia 2024, a ich zamknięcie odbędzie się 6 stycznia 2026 r. W diecezjach Rok Jubileuszowy otworzy Eucharystia sprawowana we wszystkich katedrach i konkatedrach na świecie 29 grudnia 2024 r. Będzie to rok, podczas którego Kościół udziela specjalnych odpustów tym, którzy pielgrzymują, angażują się w dzieła miłosierdzia, poświęcają się modlitwie i pokucie, a także podejmują pobożne praktyki, takie jak przejście przez jedno ze Świętych Drzwi, które zostały ogłoszone takimi przez papieża. Warto w tym celu udać się z pielgrzymką do Rzymu.

W kontekście licznych zagrożeń współczesności papież Franciszek wybrał na motto Jubileuszu słowa: *Pielgrzymi nadziei*. W homilii wygłoszonej 9 maja br. przypomniał, co jest fundamentem naszej nadziei: „*Chrystus wstępując do nieba wnosi do serca Boga nasze człowieczeństwo, obciążone oczekiwaniami i pytaniami, aby umocnić naszą nadzieję, że tam, gdzie jest On, Głowa i Pierworodny, my również, Jego członki, będziemy zjednoczeni w tej samej chwale*” (por. Prefacja o Wniebowstąpieniu). Bracia i siostry, to właśnie tę nadzieję, zakorzenioną w Chrystusie, który

umarł i zmartwychwstał, chcemy wychwalać, przyjmując i głosić całemu światu w nadchodzącym Jubileuszu, który zbliża się wielkimi krokami”.

Przygotowujący nas do obchodów Jubileuszu rok 2024 jest czasem modlitwy. We wspomnianej homilii Ojciec Święty wzywał wszystkich wiernych: „*Drodzy przyjaciele, przygotowując się poprzez Rok Modlitwy do Jubileuszu, wnieśmy nasze serca do Chrystusa, aby stać się piewcami nadziei w cywilizacji naznaczonej zbyt wielką beznadzieją. Naszymi czynami, słowami, codziennymi wyborami, cierpliwością zasiewania odrobiny piękna i dobroci, gdziekolwiek jesteśmy, chcemy opiewać nadzieję, by jej melodia poruszyła struny ludzkości i rozbudziła w sercach radość, rozbudziła odwagę, aby przyjąć życie*”. Rozpoczęty niedawno kolejny cykl katechez niedzielnych w naszej parafii jest poświęcony *Modlitwie chrześcijańskiej*. Nauki katechizmowe mają nam pomóc ożywić pragnienie znajdowania się w obecności Pana, słuchania Go i adorowania.

Przyszły rok będzie również okazją, aby dziękować Bogu za łaskę 75 lat istnienia naszej wspólnoty parafialnej. Parafia pw. Narodzenia Najświętszej Maryi Panny w Dąbrowicy została erygowana dekretem bpa Piotra Kałwy w dniu 28 lutego 1950 r. Treść dekretu podano do publicznej wiadomości 19 marca tegoż roku, czyli w Uroczystość św. Józefa, Oblubieńca Najświętszej Maryi Panny. Główne obchody parafialnego jubileuszu, z udziałem abpa Stanisława Budzika, Metropolity Lubelskiego zostały zaplanowane na niedzielę 15 czerwca 2025 r., czyli w rocznicę konsekracji naszego kościoła. Najważniejszym wydarzeniem rocznicowym będą *Misje parafialne* we wrześniu, które poprowadzi ks. dr Michał Zybała, diecezjalny koordynator ds. nowej ewangelizacji. Natomiast pierwszym akcentem naszego świętowania jest uruchomienie nowej, profesjonalnie wyposażonej strony internetowej parafii www.dabrowica.diecezja.lublin.pl. Już dzisiaj gorąco zapraszam każdego z Was do udziału w misyjnym czasie łaski, pozwalającym umocnić i odnowić życie wiary.

ks. Waldemar Głusiec

Z nauczania Kościoła

BULLA OGŁASZAJĄCA JUBILEUSZ ZWYCZAJNY ROKU 2025

- fragmenty

Franciszek Biskup Rzymu Sługa Sług Bożych

Wszystkim, którzy przeczytają ten list niech nadzieja napelni serce

„*Spes non confundit*”, „nadzieja zawieść nie może” (Rz 5, 5). W imię nadziei Paweł Apostoł napelnia odwagą chrześcijańską wspólnotę Rzymu. Nadzieja jest również głównym przesłaniem zbliżającego się Jubileuszu, który zgodnie ze starożytną tradycją papież ogłasza co dwadzieścia pięć lat. Myślę o wszystkich *pielgrzymach nadziei*, którzy przybędą do Rzymu, aby przeżyć Rok Święty, a także o tych, którzy nie mogąc dotrzeć do miasta Apostołów Piotra i Pawła, będą go obchodzić w Kościołach partykularnych. Niech to będzie dla wszystkich wydarzenie żywego i osobistego spotkania z Panem Jezusem, „bramą” zbawienia (por. J 10, 7.9); z Tym, którego Kościół ma misję głoszenia zawsze, wszędzie i wszystkim jako „naszą nadzieję” (1 Tm 1, 1).

(...) Rok Święty 2025 nawiązuje do wcześniejszych wydarzeń łaski. W ostatnim zwyczajnym Jubileuszu przekroczono próg dwutysięcznej rocznicy narodzin Jezusa Chrystusa. Następnie, 13 marca 2015 roku ogłosiłem Jubileusz nadzwyczajny, którego celem było ukazanie i umożliwienie ludziom spotkania z „Obliczem Miłosierdzia” Boga [3], centralnym przepowiadaniem Ewangelii dla każdego człowieka w każdej epoce. Teraz nadszedł czas nowego Jubileuszu, w którym Drzwi Święte zostaną ponownie otwarte, aby dać żywe doświadczenie Bożej miłości, która wzbudza w sercu pewną nadzieję zbawienia w Chrystusie. Jednocześnie ten Rok Święty skieruje nas ku kolejnej fundamentalnej rocznicy dla wszystkich chrześcijan: w 2033 r. obchodzone będzie bowiem dwa tysiące lat Odkupienia dokonanego przez mękę, śmierć i zmartwychwstanie Pana Jezusa. Przed nami zatem droga naznaczona wielkimi etapami, w której łaska Boża poprzedza i towarzyszy lu-

dziom gorliwie krocącym w wierze, czynnym w miłości i wytrwałym w nadziei (por. 1 Tes 1, 3).

(...) *Sakrament pokuty* upewnia nas, że Bóg gładzi nasze grzechy. Słowa Psalmu powracają ze swoim ładunkiem pocieszenia: „On odpuszcza wszystkie twoje winy, On leczy wszystkie twe niemoce. On życie twoje wybawia od zguby, On wieńczy Cię łaską i zmiłowaniem. [...] Miłosierny Pan i łagodny, nieskory do gniewu i bogaty w łaskę. [...] Nie postępuje z nami według naszych grzechów, ani według win naszych nam nie odpłaca. Bo jak wysoko niebo wznosi się nad ziemią, tak trwała jest Jego łaska dla tych, co się Go boją. Jak jest odległy wschód od zachodu, tak daleko odsuwa od nas nasze występki” (Ps 103, 3-4.8.10-12). Sakramentalne pojednanie jest nie tylko piękną sposobnością duchową, ale stanowi decydujący, istotny i niezbędny krok na drodze wiary każdego człowieka. Tam pozwalamy Panu zniszczyć nasze grzechy, uleczyć nasze serca, podnieść nas i objąć, abyśmy poznali Jego czułe i współczujące oblicze. Nie ma bowiem lepszego sposobu na poznanie Boga niż pozwolenie Mu, by nas pojednał ze sobą (por. 2 Kor 5, 20), rozkoszując się Jego przebaczeniem. Nie rezygnujemy zatem ze spowiedzi, ale odkrywamy na nowo piękno sakramentu uzdrowienia i radości, piękno przebaczenia grzechów!

Jednakże, jak wiemy z osobistego doświadczenia, grzech „pozostawia ślad”, pociąga za sobą konsekwencje: nie tylko zewnętrzne, jeśli chodzi o następstwa popełnionego zła, ale także wewnętrzne, ponieważ „każdy grzech, nawet powszedni, powoduje ponadto nieuporządkowane przywiązanie do stworzeń, które wymaga oczyszczenia, albo na ziemi, albo po śmierci, w stanie nazywanym czyśćcem” [18]. Tak więc w naszym słabym i skłonnym do zła człowieczeństwie trwają „pozostałe skutki grzechu”. Są one usuwane przez odpust, zawsze dzięki łasce Chrystusa, który,

jak pisał św. Paweł VI, jest „naszym «odpustem»” [19]. Penitencjaria Apostolska wyda przepisy umożliwiające uzyskanie i skuteczne praktykowanie jubileuszowego odpustu.

Takie doświadczenie, pełne przebaczenia, pozwala otworzyć serce i umysł na *przebaczenie*. Przebaczenie nie zmienia przeszłości, nie może zmienić tego, co już się wydarzyło; a mimo to przebaczenie może umożliwić przemianę przyszłości i życie w odmienny sposób, bez urazy, rozgoryczenia i zemsty. Przyszłość oświecona przebaczeniem pozwala na odczytanie przeszłości innymi, bardziej pogodnymi oczami, choć wciąż wyżłobionymi łzami.

(...) Zbliżający się Jubileusz będzie zatem Rokiem Świętym, charakteryzującym się nadzieją, która nie gaśnie, nadzieją w Bogu. (...) Pozwólmy, by od teraz pociągnęła nas nadzieja i pozwólmy,

by przez nas stała się zaraźliwa dla tych, którzy jej pragną. Niech nasze życie mówi im: „Ufaj Panu, bądź mężny, niech się two serce umocni, ufaj Panu!” (Ps 27, 14). Niech moc nadziei wypełnia naszą teraźniejszość, w ufnym oczekiwaniu na powrót Pana Jezusa Chrystusa, któremu niech będzie cześć i chwała teraz i na przyszłe wieki.

W Rzymie, u Świętego Jana na Lateranie, dnia 9 maja 2024, w uroczystość Wniebowstąpienia Pana naszego Jezusa Chrystusa, w dwunastym roku mego Pontyfikatu.

/Za: https://www.vatican.va/content/francesco/pl/bulls/documents/20240509_spes-non-confundit_bolla-giubileo2025.html/

Modlitwa Jubileuszu

Ojcze, który jesteś w niebie,
niech *wiara*, którą nam dałeś
w Twoim Synu Jezusie Chrystusie, naszym Bracie,
i płomień *miłości*
rozlany w naszych sercach przez Ducha Świętego,
obudzą w nas błogosławioną *nadzieję*
na przyjście Twojego Królestwa.

Niech Twoja łaska przemienia nas
w pracowitych siewców ewangelicznych ziaren,
które będą zaczynem ludzkości i kosmosu,
w ufnym oczekiwaniu
nowego nieba i nowej ziemi,
gdy moce Zła zostaną pokonane,
a Twoja chwała objawi się na wieki.

Niech łaska Jubileuszu
ożywi w nas, *Pielgrzymach nadziei*,
pragnienie dóbr niebieskich
i rozleje po całej ziemi
radość i pokój
naszego Odkupiciela.

Tobie Boże, błogosławiony po wsze czasy,
niech będzie cześć i chwała na wieki.
Amen

HISTORIA JUBILEUSZY W KOŚCIELE

Zwyczaj świętowania jubileuszy pochodzi z tradycji żydowskiej. Wśród starożytnych Hebrajczyków Jubileusz (zwany rokiem „kozła”, ponieważ święto ogłaszane było dźwiękiem koziego rogu) został ustanowiony rokiem świętym. Zwykle wypadał co 50 lat.

Jubileusze odgrywały istotną rolę także w historii Kościoła, stając się momentami intensywnej refleksji nad wiarą oraz wspólnotowym przeżywaniem duchowości. Jubileusze były obchodzone co 50 lat, następnie co 25, a każdy z nich niósł ze sobą konkretne przesłanie odpowiadające potrzebom danej epoki.

22 lutego 1300 r. papież **Bonifacy III** ogłosił pierwszy rok jubileuszowy 1300 r. Mieszkańcy Rzymu mogli otrzymać odpust zupełny przystępując do sakramentu pokuty oraz odwiedzając minimum 30 razy w ciągu roku bazyliki Św. Piotra i Św. Pawła, a dla pielgrzymów przybyłych spoza Rzymu piętnaście takich wizyt. W tym roku do Rzymu przybyło co najmniej dwa miliony wiernych. Był to pierwszy jubileusz, który odąd miał być obchodzony co 100 lat. Jubileusz odbywał się w trudnym dla Kościoła i papieżstwa czasie, rozpadu średniowiecznej *christianitas* (wspólnota chrześcijańska Europy pod wodzą papieża), tworzenia się państw narodowych. Do Rzymu przybyło wielu królów, książąt i biskupów. Papież chciał wykorzystać ich obecność do wzmocnienia swojego autorytetu przywódcy świata chrześcijańskiego. Pojawił się w nowej tiarze, z dwiema koronami oznaczającymi najwyższą władzę duchową i zwierzchność nad władcami świeckimi.

W 1343 r. papież **Klemens VI** (czwarty papież rezydujący w Awinionie podczas tzw. niewoli awiniońskiej Kościoła) po przyjęciu delegacji Rzymian, którzy prosili go o przeniesienie Stolicy Apostolskiej do miasta i ogłoszenie Jubileuszu wcześniej, niż po stu latach od ostatniego Roku Świętego, ogłosił go na rok 1350. W 1349 roku, ponad półtora miliona pielgrzymów napłynęło do Rzymu na obchody Roku Świętego. Sam papież jednak nie przyjechał do Rzymu.

Papież Mikołaj V, bullą *Immensa et innu-*

merabilia, z dnia 19 stycznia 1449 r. zapowiedział kolejny Rok Święty na rok 1450, wyznaczając tym samym termin obchodów jubileuszowych co 50 lat. Król Kazimierz Jagiellończyk wystarał się u papieża o łaskę dla swoich poddanych, by mogli zyskać odpusty w kraju. Papież Mikołaj V wyznaczył katedry w Krakowie, Gnieźnie, Wilnie i Lwowie. Aby uzyskać odpust jeden z nich należało odwiedzić przez trzy dni.

Począwszy od roku 1475 na polecenie papieża **Pawła II** obchody jubileuszowe będą odbywały się co 25 lat. Wierni oprócz bazyliki Św. Piotra, Św. Pawła mieli odwiedzać również bazyliki Św. Jana na Lateranie i Św. Marii Maggiore (Bazyliki Matki Bożej Śnieżnej).

Podczas jubileuszu roku 1500 za papieża **Aleksandra VI** ustalono ceremoniał zamknięcia i otwarcia lat świętych. Papież chciał, aby początek był naznaczony otwarciem Drzwi Świętych, gestem nawiązującym do słów z Ewangelii według Św. Jana: „Jeżeli ktoś wejdzie przeze Mnie, będzie zbawiony». Otwarcie Drzwi Świętych św. Piotra było zastrzeżone wyłącznie dla Papieża, a w pozostałych trzech Bazylikach dla jego Legatów.

Jubileusz 1575 – ogłoszony 10 maja 1574 – obchodzony po protestanckim kryzysie, był dla papieża **Grzegorza XIII** okazją do odnowienia katolicyzmu zgodnie z postanowieniami Soboru Trydenckiego. Jego celem było podkreślenie wiary w jeden Kościół, święty i apostołski, któremu przewodzi rzymski papież. Papież nie zgodził się na udzielanie łask z nim związanych poza Rzymem. Każdy, kto chciał je uzyskać musiał osobiście przybyć do Rzymu.

Papież **Urban VIII** ogłosił Jubileusz na rok 1625. Udzielił odpustu jubileuszowego nawet tym, którzy nie mieli możliwości przyjazdu do Rzymu, udzielił go także więźniom i chorym.

Jubileusze wieków XVIII i XIX odbywały się w czasie, gdy w Europie panował duch oświecenia, racjonalizmu, liberalizmu i rewolucji społecznych. Dla Kościoła Jubileusze te miały być okazją do odnowy życia chrześcijańskiego zgodnie z nauką Kościoła, przeciwstawienia się liberali-

zmowi i laickim nurtom oświecenia.

5 maja 1749 r. ogłoszono Rok Święty 1750, na jego obchody do Rzymu przybyło ponad milion pielgrzymów. Po raz pierwszy kopuła Św. Piotra i Kolumnada Berniniego zostały oświetlone tysiącami pochodni. W całym mieście postawiono trzy tysiące krzyży. Papież **Benedykt XIV** ustanowił również procesję wielkopiątkową, Via Crucis – Drogą Krzyżową w Koloseum, konsekrując tym samym amfiteatr jako symboliczne miejsce męczeństwa pierwszych chrześcijan.

Papież **Leon XIII** ogłosił powszechny Rok Święty 1900, wystosował apel o przebudzenie wiary w narodzie chrześcijańskim na całym świecie. Głównym celem było pokonanie tendencji modernistycznych w religii katolickiej oraz odnowienie moralności chrześcijańskiej, a także chrystianizacja współczesnego życia.

26 maja 1949 bullą *Jubilaum Maximum* ogłoszono Rok Święty 1950. Z okazji obchodów Jubileuszu Papież **Pius XII** ogłosił dogmat o Wniebowzięciu Najświętszej Maryi Panny.

Papież **Paweł VI** postanowił, że Rok Święty 1975 będzie poświęcony pojednaniu, a na otwarciu Drzwi Świętych w Wigilię 1974 obecni byli także buddyjscy mnisi. Był to pierwszy jubileusz transmitowany na całym świecie, podczas którego wraz z Kościołem Bizantyjskim obchodzono za-

kończenie ekskomuniki z udziałem patriarchy Aleksandrii Melitone.

Papież **Jan Paweł II** na rok 1983 ogłosił Jubileusz, podczas którego obchodzono rocznicę śmierci i zmartwychwstania Jezusa. Ten sam Papież 29 listopada 1998 r. bullą *Incarnationis Mysterium* ogłosił wielki Jubileusz 2000 r. Przez cały rok Jan Paweł II odbywał różne pielgrzymki i dokonywał symbolicznych gestów nieprzewidzianych w ogólnie przyjętych, zwyczajowych praktykach obchodów, w tym prośby o przebaczenie za grzechy popełnione w historii i martyrologię chrześcijan zabitych w XX wieku. Jednym z głównych wydarzeń Jubileuszu były Światowe Dni Młodzieży w Rzymie: uczestniczyły w nich ponad dwa miliony młodych ludzi. Papież odbył też pielgrzymkę do Ziemi Świętej, zachęcając do dialogu między Kościołem katolickim, islamem i judaizmem.

Bullą *Misericordiae Vultus* z 11 kwietnia 2015 r. papież **Franciszek** ogłosił Jubileusz 50-tej rocznicy zakończenia Soboru Watykańskiego II. Jubileusz poświęcony był miłosierdziu. Przed oficjalnym otwarciem, na znak bliskości Kościoła z dotkniętą wojną domową Republiką Środkowoafrykańską, 29 listopada, podczas swojej pielgrzymki apostolskiej do Afryki, papież Franciszek otworzył święte drzwi katedry Notre-Dame w Bangi. Święte Drzwi Bazyliki św. Piotra w Watykanie zostały otwarte 8 grudnia 2015 r., w święto Niepokalanego Poczęcia NMP. Po raz pierwszy „drzwi miłosierdzia” zostały otwarte w katedrach świata, w sanktuariach, szpitalach i więzieniach. Z tej okazji Papież ustanowił Misjonarzy Miłosierdzia, którym powierzył władzę odpuszczania grzechów, dotąd zastrzeżonych wyłącznie dla Ojca Świętego.

Tradycja konkretnych Jubileuszy rodziła się z aktualnych potrzeb Kościoła, jego pozycji w zmieniającym się świecie. Każdy Jubileusz akcentował więc inne elementy, niemniej jednak każdy z nich wzmacniał wiarę wiernych, ożywiał i odradzał życie religijne.

Oprac. Agnieszka Wróblewska z wykorzystaniem treści z www.jubilaum2025.va,

Bielak, W(2014). Znaczenie lat jubileuszowych w Kościele katolickim. *Itinerarium* 22, s.7-11.

JAK PIELGRZYMOWAĆ DO RZYMU W ROKU JUBILEUSZOWYM

Jubileusz rozpocznie się otwarciem Drzwi Świętych 24 grudnia 2024 r., a skończy wraz z ich zamknięciem 6 stycznia 2026 roku. Dla pielgrzymów w Rzymie przygotowano kilka jubileuszowych tras.

Przejsie przez drzwi święte

Cztery papieskie Bazyliki w Rzymie to: Bazylika św. Piotra na Watykanie, Bazylika Św. Jana na Lateranie, Bazylika Matki Bożej Większej i Bazylika Św. Pawła za Murami. Są to „większe” Bazyliki z Drzwiami Świętymi, otwieranymi przez Papieża na czas trwania roku jubileuszowego. Aby uzyskać odpust jubileuszowy, należy przejść przez jedno z tych wrót.

Pielgrzymka do Siedmiu Kościołów

Zapoczątkowana przez Św. Filipa Nereusza w XVI wieku, jest jedną z najstarszych, pielgrzymkowych tradycji rzymskich. Jest to trasa licząca około 25 kilometrów, prowadząca wzdłuż całego miasta, którą dotrzemy do rzymskich peryferii, katakumb i niektórych wspaniałych rzymskich bazylik. Są to: Bazylika Św. Piotra na Watykanie, Bazylika Matki Bożej Większej, Bazylika św. Jana na Lateranie, Bazylika św. Pawła za Murami, Bazylika św. Wawrzyńca za Murami, Bazylika św. Krzyża z Jerozolimy, Bazylika św. Sebastiana za Murami.

Pielgrzymka do tzw. „Kościołów Unii Europejskiej” (łac. „Iter Europaeum”)

Obejmuje 28 kościołów i bazylik. Wszystkie są historycznie związane z krajami europejskimi ze względów kulturowych, artystycznych lub tradycji przyjmowania pielgrzymów z określonego

państwa wspólnoty europejskiej.

Pielgrzymka - Kobiety - Doktorzy Kościoła i Patronki Europy

Pielgrzymka ma na celu zwrócenie uwagi wiernych i turystów na postaci świętych kobiet w Europie, ogłoszonych przez Kościół Patronkami Europy i Doktorami Kościoła. Wybrano kilka znaczących kościołów, które przywołują misję i świętość tych kobiet, czy to ze względu na związek z samą nazwą kościoła, jak w przypadku Świętej Brygidy na Campo de' Fiori, czy też ze względu na obecność relikwii, jak np. w Kościele „Santa Maria sopra Minerva” (Bazylika Najświętszej Maryi Panny powyżej Minerwy), gdzie znajduje się ciało Świętej Katarzyny ze Sieny. Na przykład Kościół „Sant'Ivo alla Sapienza” (Św. Iwona), ze względu na charakterystyczną dla niego historię i powiązanie uniwersyteckie, dobrze przywołuje postać św. Teresy Benedykty od Krzyża (Św. Edyty Stein), która była zarówno filozofem, jak i męczennicą. „Bazylika Santa Cecilia in Trastevere” (Św. Cecylia na Zatybrzu), pod wezwaniem patronki muzyków, św. Cecylii, nawiązuje do Hildegardy z Bingen, która spośród wielu innych sztuk, rozwinęła także muzykę, natomiast Kościół „Trinità dei Monti” (Św. Trójcy na Górze), należący do francuskiej fundacji z siedzibą we Włoszech, z racji swojego powiązania z Francją, przywołuje wspomnienie francuskiej karmelitanki, św. Teresy od Dzieciątka Jezus. Wreszcie „Santa Maria della Vittoria” (Kościół Matki Bożej Zwycięskiej), z Ekstazą św. Teresy autorstwa Berniniego, rzeźby przedstawiającej postać Św. Teresy z Avilii.

Kościoły Jubileuszowe

Są to Kościoły wskazane jako miejsca spotkań pielgrzymów. W tych Kościołach będą prowadzone katechezy w różnych językach, aby na nowo odkryć sens Roku Świętego, będzie także możliwość przeżycia Sakramentu Pojednania i pielęgnowania doświadczenia wiary

Parafia Narodzenia NMP w Dąbrowicy

PIELGRZYMKA
AUTOKAROWA
DO WŁOCH

21 - 30 MAJA 2025 R.

SZCZEGÓŁY NA STONIE INTERNETOWEJ
dabrowica.diecezja.lublin.pl

poprzez modlitwę.

Każdy pielgrzym udający się do Wiecznego Miasta powinien zaopatrzyć się w kartę pielgrzyma. Bezpłatna i zarejestrowana na nazwisko posiadacza, jest niezbędna dla tych, którzy chcą wziąć udział w wydarzeniach jubileuszowych i przejść przez drzwi

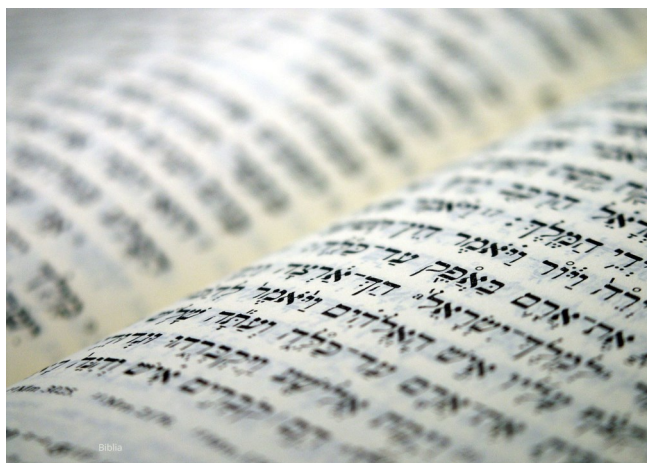
święte. Można ją uzyskać po zarejestrowaniu się na portalu internetowym poświęconym Rokowi Jubileuszowemu 2025 <https://www.iubilaeum2025.va/pl.html>

za www.iubilaeum2025.va
oprac. Agnieszka Wróblewska

JUBILEUSZ W ŚWIETLE BIBLII

W próbie poszukiwania genezy obchodów roku jubileuszowego wielką pomoc stanowią teksty biblijne, które opisują jego naturę oraz związane z nim regulacje prawne i obchody. Biblia Hebrajska określa jubileusz terminem „jobel”, który oznacza „róg, trąba” i związany jest z radosną i uroczystą czynnością ogłaszania jubileuszu za pomocą dęcia w trąbę. Hebrajski termin „jobel” został w Wulgacie przez św. Hieronima przetłumaczony jako „iobeus” i stąd trafił do języków nowożytnych. Przepisy dotyczące roku jubileuszowego zostały zawarte w Księdze Kapłańskiej (Kpł 25), która wchodzi w skład tzw. Tory Mojżeszowej, uważanej przez żydowskich wyznawców za serce Biblii. Rok jubileuszowy był obchodzony po upływie siedmiu tygodni lat (siedmiu lat szabatowych), czyli po 49 latach. Był on świętowany jako „rok pięćdziesiąty”. Jego początek ogłaszał dźwięk trąby (szofaru), która rozbrzmiewała w Dzień Pojednania (Kpł 25,9). W tym czasie ziemia leżała odłogiem w celu zabezpieczenia jej przed wyjałowieniem (Kpł 25,11-12). Z czasem jubileuszowym związane było ściśle wyzwolenie wszystkich mieszkańców ziemi oraz powrót wszystkich pól i domów do ich pierwotnych właścicieli. W tym czasie niewolnicy byli uwalniani, pracownicy najemni powracali do swoich domów, a niewypłacalnym dłużnikom darowano długi (Kpł 25,13-17). Prawa roku jubileuszowego zapewniały w Izraelu pamięć o własnej historii oraz kształtowały świadomość, że właścicielem ziemi jest sam Bóg. Czas jubileuszu był czasem radości i wdzięczności Bogu, gdyż dzięki niemu ziemia nie mogła być definitywnie sprzedana, a Izraelici nie mogli być zamienieni w stałych niewolników. Czas ten podkreślał prawdę, że ziemia należy do Boga, a Izrael jest narodem wybranym przez Boga, który

został przez Niego wyprowadzony z niewoli egipskiej.

Teksty biblijne zwracają uwagę na duchowy aspekt przeżywania czasu jubileuszowego. Aby świąteczna radość była prawdziwa, powinna być przeżywana w czystości i skrusze serca. Zewnętrzne przepisy i świętowanie nie mają sensu, jeśli nie towarzyszy temu wewnętrzna przemiana serca. Aspekt ten jest w sposób szczególny podkreślany przez proroków Izraela (Am 5,21; Oz 2,13; Iz 1,13; 58,6).

W późniejszej tradycji biblijnej rok jubileuszowy zostaje związany z czasami eschatologicznymi, w których Bóg przejmuje władzę nad całym światem i dokonuje ostatecznego zwycięstwa dobra nad złem. Prorocy Izajasz i Zachariasz wiążą rozpoczęcie ery mesjańskiej z dźwiękiem trąby— Iz 27,13: „W ów dzień zagrają na wielkiej trąbie, i wtedy przyjdą zagubieni w kraju Asyrii i rozproszeni po kraju egipskim, i uwielbnią Pana na świętej górze, w Jeruzalem”; za 9,14: „Pan się zjawi nad nimi. Jak błyskawice wzleczą Jego strzały i Pan, Bóg wszechmogący, zadmie w trąbę. Nadciągnie w szumie wichru z południa”. Teksty Nowego Testamentu, nawiązując do tej symboliki, podkreślają

fakt, że ostateczne przyjście Mesjasza będzie ogłoszone dźwiękiem trąby (Mt 24,31; 1 Kor 15,52; 1 Tes 4,16). Według jednej z wizji proroka Daniela era mesjańska zostanie zainaugurowana w roku dziesiątego jubileuszu—Dn 9,24: „Ustalono siedemdziesiąt tygodni nad twoim narodem i twoim świętym miastem, by położyć kres nieprawości, grzech obłożyć pieczęcią i odpokutować występki, a wprowadzić wieczną sprawiedliwość, przypieczętować widzenie i proroka i namaścić to, co najświętsze”. Prorok Izajasz podkreśla, że na końcu czasów Bóg ześle proroka, który dokona pełnego uwolnienia ludzkości—Iz 61,1-3: „Duch Pana Boga nade mną, bo Pan mnie namaścił. Posłał mnie, by głosić dobrą nowinę ubogim, by opatrywać rany serc złamanych, by zapowiadać wyzwolenie jeńcom i więźniom swobodę; aby obwieszczać rok łaski Pańskiej, i dzień pomsty naszego Boga; aby pocieszać wszystkich zasmuconych, by rozweselić płaczących na Syjonie, aby im wieniec dać zamiast popiołu, olejek radości zamiast szaty smutku, pieśń chwały zamiast zgębienia na duchu”. Tekst ten Jezus odnosi do siebie w swojej programowej mowie w synagodze w Nazarecie (Łk 4,16-21). Jezus, przytaczając tekst tego proroctwa, podkreśla wobec wszystkich zgromadzonych w synagodze, że to On jest oczekiwanym Mesjaszem, który przynosi wolność uciśnionym i ogłasza „rok łaski od Pana”. Jezus przynosi przebaczenie wszystkim przychodzącym do niego z wiarą oraz wzywa do darowania sobie długów (Mt 6,14-15; Mk 11,25; Łk 17,4). Głosi on królestwo Boże, w którym panuje wol-

ność i równość wobec wszystkich poddanych. Inauguracyjną mowę Jezusa obwieszczającą rok łaski komentuje św. Jan Paweł II w liście apostołskim *Tertio millennio adveniente*: „Słowa proroka odnosiły się do Mesjasza. «Dziś spełniły się te słowa Pisma, któreście słyszeli» (Łk 4,21), powiedział Jezus, dając poznać, że to On jest tym zapowiedzianym przez proroka Mesjaszem, że wraz z Nim rozpoczął się ‘czas’ szczególnie upragniony. Nadszedł dzień zbawienia, ‘pełnia czasu’. Wszystkie jubileusze odnoszą się poniekąd do tego ‘czasu’, odnoszą się do mesjańskiej misji Chrystusa. To On przybył jako «namaszczone Duchem Świętym», jako «posłany od Ojca». To On głosi ubogim Dobrą Nowinę, przynosi wolność tym, którzy są jej pozbawieni, wyzwala uciśnionych, a niewidomym przywraca wzrok (Mt 11,4-5; Łk 7,22). W ten sposób Chrystus urzeczywistnia «rok łaski od Pana», ogłaszając go nie tylko słowem, ale przede wszystkim swymi czynami. Jubileusz, czyli «rok łaski od Pana», jest charakterystyczną cechą działalności Jezusa, a nie tylko chronologicznym określeniem trwania tej działalności”.

W świetle Biblii rok jubileuszowy staje się rzeczywiście świętem radości i wdzięczności Bogu (Pwt 16,11), jeśli jest obchodzony sercem czystym i odnowionym, które w duchu i prawdzie dziękuje Bogu—Panu wszelkiego czasu—za Jego troskliwy uścisk Miłości.

Za: „Itinerarium” 2/2014

Ks. dr hab. Mirosław S. Wróbel

Wartościowa lektura

ZAPRASZAMY DO GMINNYCH BIBLIOTEK

Prezentujemy poniżej ciekawe książki, które warto przeczytać by pogłębić swoją wiedzę i wiarę czy też zrelaksować się przy wartościowej lekturze. Książki są dostępne w filii biblioteczej w Dąbrowicy oraz w Gminnej Bibliotece Publicznej w Jastkowie.

W naszej archidiecezji w dniach 31 sierpnia – 7 września odbyła się peregrynacja relikwii bł. Rodziny Ulmów. W 8 parafiach była okazja

do modlitwy przy relikwiach tej Rodziny. Warto więc zapoznać się z historią i życiem Ulmów. W książce *„Błogosławiony Józef Ulma. Opowieść pisana życiem”* autorstwa Jerzego Ulmy – bratanka Błogosławionego odnajdziemy niepublikowane wcześniej wspomnienia, zapiski z pamiętników i opowieści najbliższych kuzynów Ulmów. Najwięcej miejsca poświęcono Józefowi – on jest głównym bohaterem tej książki. Był to człowiek o wielu zainteresowaniach, zajmował się ogrodnic-

twem jak i pszczelarstwem czy hodowlą jedwabników. Wśród książek z jego prywatnej biblioteki można znaleźć m.in. „Podręcznik elektrotechniczny”, „Podręcznik fotografii”, „Wykorzystanie wiatru w gospodarce”. Potrafił skonstruować przydomową elektrownię wiatrową, dzięki czemu jako pierwszy we wsi oświetlał dom prądem, a nie lampą naftową. Jedną z największych pasji była jednak

fotografia. Wiele jego zdjęć dokumentujących życie codzienne mieszkańców Markowej zachowało się do dziś. Był zapalonym społecznikiem. Działal w katolickim Stowarzyszeniu Młodzieży Męskiej, a następ-

nie w Związku Młodzieży Wiejskiej RP „Wici”. W książce odnajdziemy fragmenty jego wystąpień, przemysłów. Był z pewnością człowiekiem niezwykłym choć prowadzącym z żoną zwykłe, codzienne życie. Bratanek Błogosławionego opisuje ich słowami: „*Mimo zwyczajności Ulmowie to ludzie niezwykli. Oprócz wypełniania obowiązków, pamiętali o codziennym pacierzu; oprócz rozmaitych spotkań, pamiętali o tym jednym, niedzielnym, jakim była Msza Święta. Byli dokładnie tacy sami jak my. Wyróżniali się tylko i wyłącznie jedną rzeczą: nie dali sobie wmówić, że Bóg jest nieważny, nie zatarcili Go w swoim sercu*”. Zachęcamy do lektury tej niezwykle ciekawej i budującej książki.

Dzieciom, choć nie tylko – polecamy wyjątkową książkę „*Cała Piękna*” autorstwa **Kingi Rybarczyk** odpowiedzialnej za tekst oraz **Katarzyny Perkowskiej**, która wykonała ilustracje. W podtytule czytamy: „Co wizerunki Maryi mówią o Niej samej?”. W książce znajdziemy ponad dwadzieścia ilustracji i opowieści o różnych wizerunkach Maryi, pochodzących z różnych epok i różnych zakątków świata. Kinga Rybarczyk bardzo przystępnie objaśnia teologiczne prawdy, konteksty Starego

i Nowego Testamentu oraz przedstawia nawiązania do ludowych legend. Czytając „*Całą Piękną*” poznacie różne sposoby przedstawiania Maryi w malarstwie i rzeźbie, a także symbole, atrybuty, kolory obecne na maryjnych wizerunkach. „*Cała Piękna*” powstała z myślą o Tobie, o Was. To książka, która pomaga przekazywać wiarę poprzez piękne słowa i obrazy. Gdy sięgniesz po „*Całą Piękną*” wyruszysz razem z dziećmi po wspaniałe czytelnicze doświadczenia. Orantka z katakumb podnosi ręce do góry. Po średniowiecznej Pięknej Madonie kaskadami spływa długa, królewska suknia. Częstochowska wskazuje Drogę, Kalwaryjska przytula, a Jagodna zbiera jagody na pierogi dla dzieci. Maryja, Matka Chrystusa, to kobieta, która wywarła największy wpływ na losy świata i której różnorodne wizerunki rozsięły się na całym świecie” – zachęca Autorka książki.

Z pewnością niejednen z opisywanych wizerunków Matki Bożej jest znany Czytelnikom – może nawet ze ściany własnego domu. A który najbardziej przypomina obraz Maryi z dąbrowskiego kościoła? Zachęcamy do własnych poszukiwań i oceny.

Magdalena Zarzeka

Z życia parafii

RÓŻANIEC RODZICÓW ZA DZIECI

Modlitwa jest jednym z najpiękniejszych owoców miłości, który całkowicie za darmo możemy ofiarować bliskim. Szczególnie w rodzinach – pierwszych, małych wspólnotach - nigdy nie powinno jej zabraknąć. Nie należy traktować tego jednak tylko jako obowiązku, ale właśnie - daru serca, który bezinteresownie ofiarujemy tym, których kochamy.

Jedną z inicjatyw, którą w ramach tej idei możemy podjąć jest Różaniec Rodziców za Dzieci. Opiera się na zasadach Żywego Różańca - dwadzieścia osób, zgromadzonych w jednej róży, odmawia po jednej tajemnicy różańcowej codziennie przez cały miesiąc. Modlitwą obejmowane są nie tylko dzieci własne bądź chrzestne, ale również dzieci innych modlących się. Dzięki temu za każde dziecko codziennie ofiarowywany jest cały różaniec, co dla nas, wierzących, jest niesamowitym darem.

Szczegółowymi intencjami, w jakich ofiarowywana jest modlitwa Różańca Rodziców za Dzieci są:

- * prośba o ochronę dziecka przed negatywnymi skutkami grzechów i zaniedbań rodzicielskich,

- * prośba o doświadczenie przez dziecko Bożej Miłości i wypełnieniu się w jego życiu woli Boga,

- * prośba o rozszerzanie się dzieła Różańca Rodziców, Kościoła i w intencjach Ojca Świętego.

Dołączając do tego dzieła i modląc się systematycznie rodzice zbliżają się do Boga, który jest najlepszym Ojcem i wzorem Doskonałego Rodzica. Zapraszamy utworzenia kolejnej róży Różańca Rodziców za Dzieci, która powinna składać się z 20 osób. Zapisy prowadzone są zarówno w zakrystii, jak i przez formularz dostępny na stronie parafialnej. Módlmy się wspólnie w intencji naszych dzieci i chrześniaków.

Dominika Sowińska

Echo Dąbrowicy - Pismo parafii pw. Narodzenia Najświętszej Maryi Panny w Dąbrowicy

Zespół redakcyjny: ks. Waldemar Głusiec, Dominika Sowińska, Cezary Taracha, Dominika Wilkołek, Agnieszka Wróblewska **Skład:** Dominika Wilkołek

Adres: Parafia Rzymskokatolicka pw. Narodzenia NMP w Dąbrowicy,
ul. Magnoliowa 3, 21-008 Dąbrowica; tel. 81/50-20-893

e-mail: dabrowica@diecezja.lublin.pl; **www:** <https://dabrowica.diecezja.lublin.pl>

FB: Parafia pw. Narodzenia NMP w Dąbrowicy (@parafiadabrowica)

Nr konta: BS Cyców O/Jastków 71819110422008800049870001

Druk: Wydawnictwo Muzyczne POLIHYMNIA sp. z o.o., ul. Deszczowa 19 20-832 Lublin, tel. 81 746 97 17

OKŁADKA: Szopka w kościele parafialnym

Z PERSPEKTYWY CZTERECH DEKAD

Upływający czas pozwala na postrzeganie minionych wydarzeń oraz ludzi, których dane nam było spotkać na naszej drodze w sposób pełniejszy, pozbawiony emocji, bardziej obiektywny. Patrząc z dystansu widzimy rzeczy, których nie dostrzegaliśmy wcześniej.

Czterdzieści lat mija od chwili, gdy posługę duszpasterską w Dąbrowicy rozpoczął ksiądz kanonik mgr Zygmunt Lipski. On sam mawiał, że przyniósł go święty Mikołaj, ponieważ przybył do Dąbrowicy 6 grudnia 1984 roku. Pozostawał z nami 21 lat, do 2005 roku. Był to najdłużej pracujący proboszcz w historii naszej parafii.

Pamiętamy go przede wszystkim jako wielkiego budowniczego, który dzięki uporowi i determinacji, pokonując opór odchodzącego już systemu oraz zaangażowaniu wiernych wznosił nasz piękny kościół, a następnie dom parafialny. Ksiądz Lipski zdołał zrealizować marzenia swoich poprzedników (ks. Stanisław Flis, ks. Jan Sobczak), którzy również podejmowali działania na rzecz budowy nowej świątyni. W okresie jego posługiwania w Dąbrowicy powstały także nowe drogi dojazdowe, parking samochodowy, ogrodzenie cmentarza. Sprowadzono z Niemiec bardzo dobre, 10 głosowe organy piszczałkowe. Wszystkie te inwestycje owocują i pozwalają nam cieszyć się bardzo dobrą infrastrukturą. Wielu parafian pamięta tamte czasy, zwłaszcza trudny okres budowy kościoła i osobisty przykład ks. Zygmunta, który gdy brakowało rąk do pracy, sam brał do ręki łopatę czy szpadel i pracował w pocie czoła.

Jako gorliwy duszpasterz starał się również o rozwój życia religijnego i duchowego swoich parafian. Podejmował w tym celu liczne i różnorodne przedsięwzięcia (rekolekcje, misje, piel-

grzymki). Zachęcał do aktywnego udziału we mszy św., w nabożeństwach. Organizował grupy formacyjne. Wiele z nich istnieje po dzień dzisiejszy. Trwałym owocem jego inicjatyw są na przykład czasopismo „Echo Dąbrowicy”, które ukazuje się nieprzerwanie od 1993 roku oraz schola „Lumina” działająca od 1998 roku.

Z perspektywy czterech dekad dostrzegamy, jak ważne dla istnienia i rozwoju naszej wspólnoty parafialnej były dzieła podjęte i realizowane przez ks. Lipskiego. Naszą wdzięczność wobec kapłana i proboszcza możemy wyrazić poprzez modlitwę i życzliwość.

Od kilkunastu lat ks. Zygmunt jest na emeryturze. Jest to jednak dla niego czas kolejnych wyzwań i nowych aktywności. O tych właśnie doświadczeniach opowiadał niedawno podczas sympozjum pt. „Kapłan i kapłaństwo we współczesnym świecie”, które organizowaliśmy w Dąbrowicy. Warto jeszcze na koniec dodać, że Dostojny Jubilat obchodzi w bieżącym roku 85 rocznicę swoich urodzin.

W imieniu naszej Wspólnoty parafialnej oraz Redakcji „Echa Dąbrowicy” składamy Księdzu najlepsze życzenia. Niech Pan Bóg hojnie darzy swoimi łaskami i błogosławieństwem!

Cezary Taracha

ROZMOWA Z ŁUKASZEM RUSINKIEM, ORGANISTĄ PARAFII NARODZENIA NMP W DĄBROWICY

Na początku września 2022 roku rozpoczął Pan posługę organistowską w naszej parafii.

Prosimy o krótką autobiografię. Skąd Pan pochodzi? Jakie drogi prowadziły Pana do Dąbrowicy?

Witam serdecznie. Na samym początku chciałem podziękować za miłe przyjęcie mnie w Parafii i zaproszenie do rozmowy. Pochodzę z Konopnicy - sąsiedniej parafii. Tam byłem chrzczony i tam stawiałem swoje pierwsze kroki muzyczne. Również tam było moje pierwsze zetknięcie z królem instrumentów. Z racji, że Dąbrowica leży blisko, przychodzą czasami na Mszę moi znajomi z okolic i tak „pocztą pantoflową” dowiedziałem się, że Ksiądz Proboszcz w Dąbrowicy poszukuje organisty. Przyjechałem na rozmowę i zostałem przyjęty do pracy, z czego bardzo się cieszę.

Jest Pan absolwentem Archidiecezjalnego Studium Organistowskiego w Lublinie. Jak wygląda obecnie formacja organisty? Jaki jest program zajęć? Kto może zostać organistą?

Formacja organisty trwa 5 lat. Kandydaci, którzy dysponują już wykształceniem muzycznym, bądź uczą się w szkole muzycznej mogą być przyjmowani już na II, III i wyższe roczniki nauki, czego miałem szczęście dostąpić. W momencie rekrutacji byłem już absolwentem szkoły muzycznej w klasie puzonu i fortepianu. Program zajęć Studium jest podobny do szkoły muzycznej— pewne przedmioty są identyczne tj. harmonia, historia muzyki, solfeż, fortepian. Dla adeptów organów dochodzą jeszcze chorał gregoriański, emisja głosu, liturgika, organoznawstwo. Organistą może zostać osoba wierząca, prowadząca życie chrześcijańskie, z wydaną pozytywną opinią proboszcza parafii zamieszkania.

Jak postrzega Pan rolę organisty we współczesnym kościele?

We współczesnym Kościele oprócz akompaniowania do śpiewu ludu organista musi też pełnić rolę kantora, wyświetlać teksty pieśni. Przed reformą liturgiczną te funkcje często były pełnione przez dwie osoby. Liturgia była w języku łacińskim

i śpiewy były towarzyszące obrzędom. Obecnie śpiewy są aktywizujące zgromadzenie, integralną częścią liturgii, w językach narodowych. Organista ma za zadanie „asekurować” śpiew ludu - tempo, tonacje.

Jaki repertuar w muzyce liturgicznej jest Panu szczególnie bliski?

Na pierwszym miejscu chorał gregoriański. To ogromne bogactwo i piękno. Też uwielbiam muzykę sakralną Mozarta, J. S. Bacha.

A jakiej muzyki słucha Pan oprócz repertuaru liturgicznego i klasycznego?

Słucham również muzyki rockowej, pop, rock'n roll z lat 60.

Co sądzi Pan na temat organów z znajdujących się w naszym kościele parafialnym?

To bardzo miły instrument, zadbane, wszystko działa. Bardzo cieszę się z zastosowanej traktury elektrycznej, która umożliwia precyzyjne wykonanie szybkich przebiegów melodyczno - rytmicznych. Oprócz idealnego zastosowania w grze do Liturgii to sprawdzają się dobrze w muzyce organowej, barokowej, koncertach.

Dziękuję za rozmowę

Cezary Taracha

OFIARY NA KWIATY 2025

Parafia pw. Narodzenia NMP w Dąbrowicy
Nr konta: 71 8191 1042 2008 8000 4987 0001
Tytuł przelewu: KWIATY + adres (np. kwiaty ul. Szkolna 132)

MIESZKAŃCY	MSZA ŚW. Niedziela, g. 17.00
Dąbrowica	
Szkolna, Pszeniczna	9 lutego
Nałęczowska, Fiołkowa, Łąkowa, Makowa	16 lutego
Spacerowa, Słoneczna, Lipowa, Skrajna	23 lutego
Ukośna, Żeglarska, Malinowa, Malownicza, Pejzażowa	2 marca
Firlejowska, Działkowa, Zakole, Magnoliowa, Różana	25 maja
Owocowa, Wrzosowa, Ogrodowa, Konwaliowa	1 czerwca
Legionowa, Środkowa, Kolorowa, Przyjazna, Zwycięska	8 czerwca
Wierzbowa, Prosta, Kresowa, Kwiatowa, Widokowa, Wiosenna	15 czerwca
Uzdrowskowa, Źródlana	22 czerwca
Domy z niezmienionym adresem	29 czerwca
Płuszwice Kolonia	
Nr 27-60 i Chmielna	21 września
Nr 61-90	28 września
Nr 91-114	5 października
Lublin	
Przejrzysta, Promienista, Zakątek	12 października
Stroma, Ustronna, Urodzajna, Dąbrowicka, Nałęczowska	19 października
Deszczowa, Główna	26 października

ROZMOWA Z OJCEM RYSZARDEM

O. Ryszard Maria Żuber, kapłan, franciszkanin konwentualny, pierwszy powołany kapłan w historii naszej parafii.

Ojcie, w tym roku obchodził Ojciec jubileusze 70-tych urodzin i 35-lecia kapłaństwa. Dziękujemy Panu Bogu za Ojca życie i powołanie. Przy tej okazji chcielibyśmy czegoś dowiedzieć się o Ojca życiu.

Proszę powiedzieć, jak było z Ojca powołaniem, bo wiem, że były studia, służba wojskowa i praca zawodowa. Dlaczego zakon, a nie praca w diecezji, i Ojcowie Franciszkanie Konwentualni?

To najlepszy dowód, że powołanie jest łaską, dziełem Jezusa. Nikt sobie nie wybiera tej drogi, ani miejsca, ani środowiska. Myślę, że na szczęście dla wybranego, gdyż to Pan Jezus wskazuje mu miejsce, zajęcia, zadania i warunki realizacji powołania. Tym samym to On czuje się odpowiedzialny za wybranego i posłanego – mam co do tego pewność i cieszę się, że to On, a nie ja. Co więcej spędzony czas w rodzinie, nauka, zdobywanie doświadczenia czy zawodu zawsze wpisuje się w potrzeby powołania. I studia (matematyka i informatyka), wcześniej Liceum Ekonomiczne oraz dom rodzinny na wsi, rodzice, rodzeństwo to wszystko było mi potrzebne, a wręcz konieczne do pełnienia misji przygotowanej przez Pana Jezusa. Przydało mi się to bardzo w pracy redakcyjnej Wydawnictwa (przy okazji dziękuję ś.p. pani Annie Grodzkiej ze Szkoły Podstawowej w Szerokiem za ortografię i gramatykę) czy wprowadzania komputeryzacji (skład, grafika, kolportaż, administracja, księgowość...) oraz pełnienia roli gospodarza budynków klasztornych i całego obojęcia wraz z przynależnym ogrodem (gwardian i ekonom) czy życie wspólnotowe w każdym klasztorze.

Wybór Zakonu był dziełem Maryi Niepokalanej, gdyż chciałem być w Niepokalanowie i tak się złożyło, że na KUL-u poznałem franciszkanów, a jeden z nich był... powołaniowcem. W ten sposób znalazłem się pod Jej opieką. Nie przeżywałem żadnych wątpliwości czy jakiegoś lęku. Czułem opiekę Niepokalanej i to od pierwszego otwarcia drzwi do Nowicjatu w Smardzewicach, gdzie piękna figura Niepokalanej z rozłożonymi rękami czekała na mnie. Widziałem, że była zadowolona... Nie wolno mi było Jej zasmucać. Następne zaś lata

tylko to potwierdzały. Dzisiaj także!

Prawie całe życie kapłańskie służył Ojciec w Niepokalanowie. To szczególne miejsce dla wszystkich, którym jest bliska Matka Boża Niepokalana i o. MM Kolbe. Rycerstwo Niepokalanej, „Rycerz Niepokalanej”, wydawnictwo i wiele innych posług. Które z powierzonych Ojcu obowiązków czy funkcji były najbliższe sercu Ojca, a które sprawiały trudności?

Zawsze najbliższe sercu są te obowiązki i funkcje, z których Pan Jezus jest zadowolony, a ludzie otrzymują dobra duchowe. Przez czasopisma, rekolekcje, misje, Eucharystię, Spowiedź, rozmowy, sympozja, spotkania, prowadzenia grup parafialnych zawsze można uczynić dużo dobrego. Właściwie nie mam ulubionego czy przetartego szlaku, specjalizacji. Wszędzie potrzebny jest Jezus i Jego Matka, dobroć, miłość, życzliwość, uśmiech, żart, zabawa, ale i poważne treści, modlitwa, adoracja. Najbliższe zawsze mi były te związane z Niepokalaną i Jej Rycerstwem. Ale przecież wiem, że to Ona je podsyła, wskazuje i wspomaga. Jestem narzędziem w Jej ręku, a to narzędzie służy Chrystusowi i duszom. Każda posługa jest i trudna i łatwa, prosta, gdyż Pan Bóg nie wymaga od nas genialnych rozwiązań i nauk, ale bardziej pokornej rady. Sakrament Spowiedzi jest takim trudnym, ale i cudownym miejscem, bo wiem, że Pan Jezus i Maryja właśnie tam najbardziej są zainteresowani owocami posługi kapłańskiej... Więcej nie wyjawię... Na szczęście w Zakonie spotykałem i spotykam wspaniałych współbraci i oni mnie mobilizują.

Czy ukończenie 70. lat to zakonna emerytura? Czym Ojciec zajmuje się teraz?

Emeryt to oficjalna nazwa, która w Zakonach nie funkcjonuje. A właściwie zakłada się, że emeryt ma nie tylko więcej czasu, ale i doświadczenie, a przy tym niczego nie traci... Choć mnie od przeszło 40 lat nazywają „stary”, to dalej czuję się młody i potrzebny. W tym roku znowu zostałem na cztery lata Prezesem Narodowym Stowarzyszenia „Rycerstwo Niepokalanej” w Polsce – to pełna nazwa. Poprzednio już nim byłem trzy kadencje. Urząd ten wymaga dużego zaangażowania, służbowych wyjazdów, rekolekcji MI, odwiedzania grup Rycerskich, kierowania nimi, przeżywania uroczystości, organizowania spotkań lokalnych

i ogólnopolskich, czuwania nad formacją, przygotowywanie materiałów dla Rycerzy, udział w Centrum Międzynarodowym... Ponadto od trzech lat zajmuję się procesem beatyfikacyjnym Sługi Bożego Brata Innocentego Marii Wójcika z Niepokalanowa. To ogrom pracy, ale bardzo pożytecznej duchowo i jednocześnie wielorakiej... Tradycyjnie jestem też do dyspozycji jako kapłan do posługi w naszym sanktuarium w Niepokalanowie. Poza tym angażuję się w zjazdy Jasnogórskiego Bractwa Eucharystycznego na Jasnej Górze jako przedstawiciel Polskiego Społeczeństwa Maryjnego z racji Rycerstwa.

Od paru lat wydaje Ojciec swoją poezję. Dąbrowica pojawia się w nich nie raz. Dla mnie to ciekawy i łatwy w odbiorze sposób na wyrażenie swojego spojrzenia na świat. Jak to jest z Ojca pisanie?

Właściwie pierwszy zachowany wiersz pochodzi z 1974 roku... Potem inne, przerwa i ciąg dalszy. Prawda jest taka, że ja piszę, więc „zmuszony” jestem podpisać się pod wierszem, także dlatego, że mam za niego wziąć odpowiedzialność (nie mylić z chwałą!). Ale KTOŚ mi go dyktuje, prawda? KTO to TAKI? Poezja czy opowiadania lub „poematy” to z jednej strony wdzięczność za piękno, dobro, miłość, życie, za drugiego człowieka, a nade wszystko za samego Pana Boga i Niepokalaną. To forma modlitwy i ujawniania rąbka tajemnicy miłości, którą się przeżywa i która jest radością życia. Chciałbym, aby ludzie ją odkryli w swoim życiu. Jeśli nie, to ja się tego podejmę! Tak jak z niewiastami z Dąbrowicy, które tego o sobie nie wiedzą, a to takie i piękne i oczywiste! Przynajmniej dla poezji i Źródła jej. Dąbrowica mnie zawsze wzrusza, ale to chyba przez ten obraz boczny w kościele, który każe mi inaczej patrzeć też na ludzi: właśnie tak jak z tego obrazu! W Dąbrowicy jest inne, zdrowe powietrze, więc i w powietrzu jest coś zdrowego. Dlatego tutaj też było trochę wierszy, ale i tak jeszcze dużo jest do ujawnienia. Niech się ktoś tym zajmie! Bardzo proszę.

Niewielu z nas wie, że w dużej mierze Ojcu zawdzięczamy, to że „Echo Dąbrowicy” przetrwało tak długi czas. Wiele godzin dodatkowej pracy...

Bardzo chciałem, aby parafia w Dąbrowicy miała swoje piśmko. I tak się stało dzięki

ks. Zygmuntowi Lipskiemu, który też od samego początku tego pragnął. Od początku, albo jeszcze wcześniej, deklarowałem wszelką pomoc w składzie i wydaniu „Echa”. Ks. Zygmunt dostarczał materiały z ogromnym zaangażowaniem i nieraz natarczywymi prośbami, bo pisanie nie wszystkim idzie dobrze. Ale w końcu dobrze poszło. Skład i praca z początku nie była łatwa ze względu na słabe wówczas programy, ale nigdy nie było ciężko (dla mnie!). Potem to było 30 minut i wszystko! Trochę żartuję, ale to dlatego, że zawsze byłem szczęśliwy, gdy kolejne „Echo” trafiało do mnie (w maszynopisie lub uszkodzonej dyskietce). Byłem dumny z tego piśmka, tym bardziej, że ludzie sobie go bardzo chwalili a przy okazji o Dąbrowickiej parafii dowiedział się cały świat przez dostarczanie go przez ks. Zygmunta do Bibliotek Państwowych. To było wyróżnienie dla Dąbrowicy, gdy w sąsiednich parafiach i to dużo większych, takich pomysłów nie było (choć proponowałem pomoc).

Czego, przy okazji jubileuszy, można Ojcu życzyć?

Może nie tylko z okazji jubileuszy... (żartuję). Kiedyś pisałem o tym wiersz, że się zawsze na nim jubilata chwali, podziwia, dziękuje, gratuluje a może i nagrody przydziela. Właściwie to one same przychodzą i same są zasługą, przynajmniej w moim przypadku. Moim pragnieniem jest pogłębianie miłości do Pana Boga, Jezusa i Maryi, ale tak, by odczuwali to ludzie, których Jezus kocha, a oni o tym nie myślą i żyją smutni. Chcę być narzędziem w rękach Niepokalanej i Jej Rycerzem. Kapłaństwo zaś to dla mnie przeogromna łaska i wyróżnienie, zwłaszcza gdy Jezus powierza się moim dłoniom i sercu! To wystarczy za wszelki trud, jeśli bycie zakonikiem można nazwać trudem. Wezwanie z obrazka prymicyjnego „O Panie, jam Twój sługa, jam Twój sługa, syn Twojej Służebnicy...” to mój program, w który wplątałem Maryję, ale Ona się na to zgodziła. Mogę być nawet osiołkiem (nie żubrem) przy żłóbku Pana Jezusa, ale to przecież wspaniałe miejsce, prawda! Zawsze przy Panu Jezusie i Maryi! Bardzo mi ono odpowiada...

Bardzo dziękuję za poświęcony czas.

Rozmawiała Ewa Zięba

Kalendarium 2024/2025

Grudzień

Msza św. roratnia

w środy i soboty – godz. 6.30;

dla dzieci we wtorki i czwartki – godz. 18.00

01.12 św. Mikołaj przychodzi do dzieci:

Msza św. – godz. 11.30

08.12 II Niedziela Adwentu i Uroczystość Niepokalanego Poczęcia NMP: Godzina Łaski – godz. 12.00-13:00

13.12 **Początek rekolekcji adwentowych**

24.12 Wigilia: Msza św. i modlitwa za zmarłych, których zabraknie przy wigilijnym stole – godz. 9.00; Początek Jubileuszu Roku Świętego 2025;

Pasterka – godz. 24.00

25.12 Uroczystość Narodzenia Pańskiego

28.12 Początek wizyty duszpasterskiej

29.12 Początek obchodów Jubileuszu Roku Świętego w Archidiecezji Lubelskiej

31.12 Dziękczynienie na zakończenie roku kalendarzowego: Nabożeństwo – godz. 17.30

Styczeń

Porządek Mszy św. od poniedziałku do piątku – godz. 7.00, w soboty o godz. 18.00

Wizyta duszpasterska od poniedziałku do piątku – od godz. 15.30, w soboty od godz. 9.00

01.01 Uroczystość Świętej Bożej Rodzicielki Maryi

06.01 Uroczystość Objawienia Pańskiego

19.01 Święto Babci i Dziadka: Modlitwa za babcię i dziadków – godz. 11.30

Luty

02.02 Święto Ofiarowania Pańskiego: Dzień Życia Konsekrowanego

11.02 Światowy Dzień Chorych: Sakrament namaszczenia chorych podczas Mszy św. – godz. 17.00 i 18.00

17.02. Początek ferii zimowych dla dzieci

Marzec

W piątki droga krzyżowa dla dzieci – godz. 17.30; dla młodzieży i dorosłych – godz. 18.30

Gorzkie żale: niedziela – godz. 9.00

05.03 Środa Popielcowa: początek Wielkiego Postu

19.03 Uroczystość św. Józefa Oblubieńca NMP; 75. rocznica utworzenia Parafii pw. Narodzenia NMP w Dąbrowicy

25.03 Uroczystość Zwiastowania Pańskiego: Początek Duchowej Adopcji Dziecka Poczętego

Kwiecień

04.04 Początek rekolekcji wielkopostnych

13.04 Niedziela Palmowa

17.04 Wielki Czwartek: Msza Wieczerzy Pańskiej – godz. 19.00

18.04 Wielki Piątek: Droga Krzyżowa ulicami miejscowości – godz. 18.00; Liturgia Męki Pańskiej – godz. 19.00

19.04 Wielka Sobota: Wigilia Paschalna – godz. 20.00, przynosimy ze sobą świece

20.04 Niedziela Zmartwychwstania: Msza św. rezurekcyjna z procesją – godz. 6.00

21.04 Poniedziałek Wielkanocny

27.04 Niedziela Miłosierdzia Bożego: Koronka do Miłosierdzia Bożego – godz. 15.00

28.04 Uroczystość św. Wojciecha BM (przeniesiona z 23. kwietnia)

Parafia Narodzenia NMP w Dąbrowicy

KANCELARIA

CZWARTEK 15:30 – 16:30

PIĄTEK 15:30 – 16:30

SOBOTA 10:00 – 11:00

www.dabrowica.diecezja.lublin.pl

www.dabrowica.diecezja.lublin.pl
NOWA STRONA
INTERNETOWA PARAFII

